

ACCIO

Setmanari d'Esquerra Republicana

Portantveu del Centre Republicà Català

Redacció i Administració: Francesc Layret, 21.

ANY XV

BADALONA, 4 DE FEBRER DE 1933

NÚM. 614

Comentaris

LEGINT la premsa local, hem trobat que els radicals i els regionalistes, en combatre l'Esquerra coincideixen fins en els títols dels respectius articles. Bandejats pel poble dels llocs de govern, el que prova no tenen pas cap model de governants, en quant al poble es refereix, empen tota llur mala fe per induir llurs lectors a confondre les més que naturals, saludables diferències de criteri entre militants d'un mateix partit, amb inconfessables lluites internes que qualsevulla mal intencionat pot produir en tota classe d'agrupament sigui polític, social, cultural o recreatiu. Precisament, creiem que d'això ens en podrien explicar quelcom.

En honor als articulistes locals, però, hem de dir que en llurs atacs contra l'Esquerra no han aportat, fins ara, cap argument ni concepte nou; es limiten, senzillament, a fer de cotorra; encara fan servir aquell tòpic de que l'Esquerra es un conglomerat que es trenca a qualsevol moment, inventat — si no anem errats — per Acció Catalana tan bon punt es formà l'Esquerra. I com més anava més s'engrandia el Partit. I encara dura. Naturalment, això és propi dels militants de partits de *jefatura* que acostumats a adaptar-se i obeir a un criteri unipersonal i a que s'arreglin les coses a l'ombra no saben comprendre que un partit polític solucioni inclús els propis problemes interns a la llum del dia, que ensenyi a tot-hom que les vulgui veure fins les més íntimes nafres. Si tots els partits es registrin com l'Esquerra, quan Barcelona era una vaca grassa, indubtablement que la llista dels nous rics no hauria tingut la mateixa extensió que aconseguí aleshores. Indubtablement, el règim democràtic no interessa a tot-hom.

Perquè, quan es combat un partit, sembla que s'hauria de fer pel seu programa, pels seus principis o perquè s'apartés de les normes del Partit. Però, no ho fan així; personalitzen, creuen que anul·lant les persones anulen els partits i això que pot passar a la Lliga i als radicals no succeirà mai a un partit democràtic que per desaparèixer és necessària la voluntat dels seus militants.

Però, no s'atreveixen a combatre els principis de l'Esquerra perquè saben que són els

que — fins avui — millor recullen l'esperit del poble, i els que defensen interessos, encara que per a ells el poble no compti, no s'atreveixen a fer-li mala cara.

Tot això que ho faci la Lliga, si vosaltres voleu, és natural, perquè, ultra que no ha amagat mai el seu conservadurisme i que ni tan sols s'ha declarat republicana, puix que només ha fet constar el seu acatament a la República, són gent de casa i tot es queda aquí. Ho diem a risc de que «República» ens digui separatistes puix fa poc amb el pretext de combatre la Lliga, en un article mancat de convenciment, a l'estil d'aquell periodista radical que durant la dictadura trobà oportú declarar en un acte organitzat per la U. P. que havia viscut equivocat i que es passava a les rengleres de D. Alfonso, deia que el catalanisme era separatisme.

Però, un partit com el radical que havia d'aixecar el vel de les novícies, que deia que l'automòbil era el vehicle de la burgesia, que vol ésser esquerrà i autonomista, que tenia aquelles «Juventud Rebelde», «Jóvenes bárbaros» i les «Damas Rojas» i ara el veieu contra les autonomies i posant en els llocs de direcció a homes com Pich, amic de l'ex-rei, i altres col·laboradors de la dictadura, i en comitancies amb la gent de dreta per fer caure el govern Azaña, única garantia — avui — de la política d'esquerra; un partit que ha estat l'esperança de la gent reaccionària, ja no és un partit. I per contra, a casa nostra, té el defecte que els principals prohoms han pres Barcelona com aquell que va a Amèrica a fer fortuna. Única explicació del seu anticatalanisme, puix saben de sobres que a Catalunya hi ha prou gent apta i amb més mèrits per governar-nos. No es pot tolerar que els que vinguin de fora vulguin ésser superiors a nosaltres; iguals i prou; res d'imposicions. Qui vulgui imposar la seva autoritat que ho faci a casa seva.

Tenint en compte aquestes coses, nosaltres, que coneixiem els radicals de Badalona d'avans de la dictadura tots ells plens de fe i arrelades conviccions, estem extranyats que consentin el contacte dels col·laboradors d'en Pere Sabaté i no es donin compte de l'evolució que ha sofert el catalanisme i el partit radical.